

סקס ואלוהים

מין ואלוהים: האם כל הדתות המונותיאיסטיות מעוקמות? ראו את עוינותן עתיקת היומין לכל דבר מיני (כדי להדגיש את העובדה שהמאבק החילוני-דתי בישראל היהודית הוא חלק מעימות חובק עולם בעת החדשה, מתכוונת "יהדות חופשית להביא תרגומים ממאמרים בנושאים אלו מכתבי עת חופשיים ברחבי תבל).

"מסירות הנפש הנוצרית כתב המסאי והמבקר הנודע ה.ל. מנקן", מתאכזרת במיוחד למיניות הנשית. "הוא צדק, כמוכן, אבל היה עליו להוסיף גם את "מסירות הנפש" האדוקה היהודית והמוסלמית. דתות המערב התמידו אלפי שנים בהטלת רגשי בושה ואשמה, דיכוי וענישה על כל ביטויי המיניות האנושית, ובמיוחד על אלו של נשים. הדתות האסאתיות אינן כל כך עוינות את המיניות. הן בדרך כלל מקבלות את ההזדווגות כחלק טבעי מן החיים. הרבה מקדשים הינדיים מעוטרים בפסלים של אלים ואלות מזדווגים. מיליונים המעריצים את האל שיווה מתפללים יום - יום אל מול דגמים של האל במלוא זיקפתו. כתות טאנטריות עוסקות בהזדווגות טקסית בפולחניהן. אבל המערב הוא סיפור מכוער ושונה לחלוטין; היסטוריה ארוכה של שנאה ועוינות לאוהבים וללא כל סיבה רציונאלית.

תולדות העוינות

התני"ך יעץ כלפי הזנות וצווה שכלות שהגיעו לחופתן ללא בתוליהן. ייסקלו למוות (דברים 22,2) במאה הראשונה לספירה הנוצרית, יעץ פאולוס לכל המאמינים הנוצרים להינזר מיחסי מין ולהישאר רווקים. בציווי האפיפיורי הראשון, הידוע משנת 386, ניסה האפיפיור סיריציוס (ללא הצלחה יתרה), לאסור על ראשי הכנסייה להזדווג עם רעיותיהם. החוקרת ריי טנאהיל אומרת שראשי הכנסייה הקדומה השוו את המושג מיניות עם החטא. "אוגוסטינוס, הוא זה שאפיין את התחושה הנפוצה בין ראשי הכנסייה שהאקט המיני הוא

ביסודו מעגיל... ארנובויוס קרא לו נתעב ומשפיל; מתודיוס הוסיף מכוער; גירום מלכלך; טרטוליאן בזוי; ואמברו-השחתה."

כשכמרים נוצריים פיקחו על צייד המכשפות ההיסטוריות שבהם עונו ונשרפו למוות אלפי נשים - הדיווחים הכנסייתיים היו מלאי תיאורי גועל על המיניות הנשית. קרדינל של הכנסייה הקתולית מימי הביניים, היו דה סט. שר, כתב: "אישה מזהמת את הגוף, מתישה את היכולות, רוצחת את הנפש, עוקרת

את הכח, מעוותת את העין וממררת את הקול." בסוף המאה ה-9 בארה"ב, אנטוני קומסטוק וה"ועדה למיגור השחיתות המוסרית רדפו את המין כחית צייד. כ-25 איש ואישה נידונו על "פשעי מוסר", והקונגרס בוואשינגטון חוקק את חוקי קומסטוק הפורטינניים. מרגרט סאנגר, חלוצת המאבק למען פיקוח על הילודה, נאסרה שמונה פעמים בגלל תמיכתה בהצעות אלו.

עד לשנים האחרונות, בגלל לחץ הכנסיות, כמעט לכל אחת מ-50 המדינות של ארה"ב

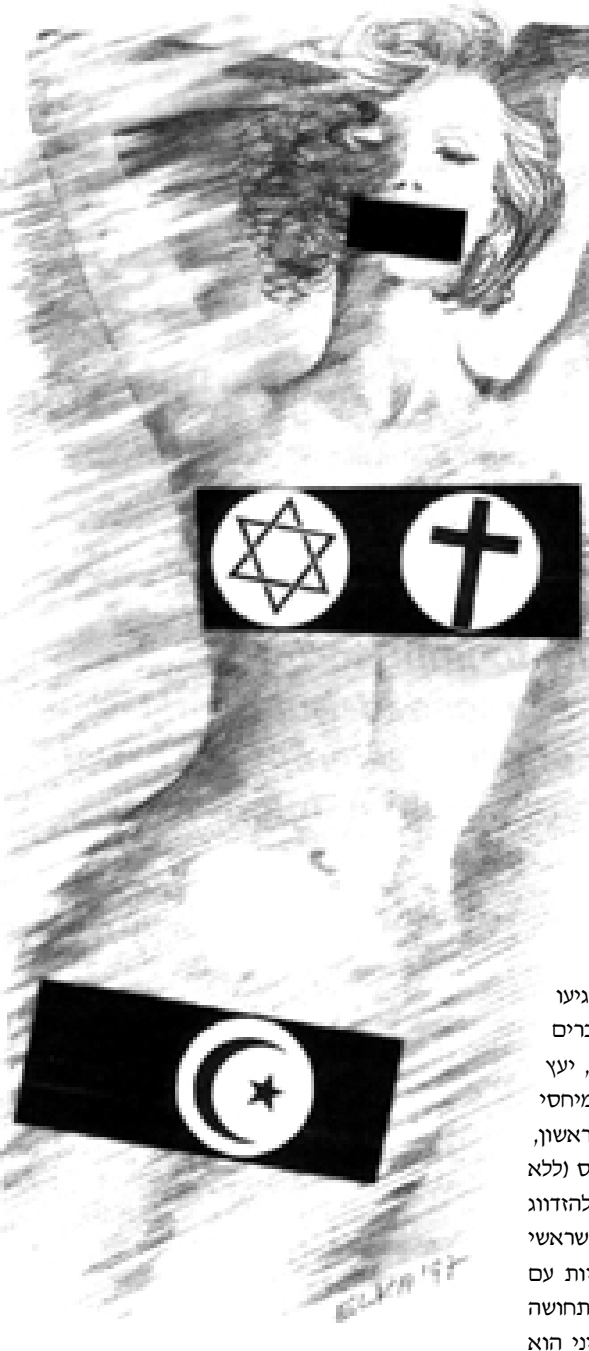
היו חוקים נגד ניהוף ומעשי סדום ומשכב זכר. רק ב-1972 קבע בית המשפט העליון הפדרלי את זכותם של כל הזוגות ברחבי אמריקה להשתמש באמצעי מניעה. ההתנגדות הקיצונית של הכמורה לאמצעי המניעה נבעה לא מרצון הכנסיות שמאמיניהם יקיימו את ה"מצווה של פרו ורבו אלא מן הנחישות למנוע מאנשים ליהנות מהחופש המיני שאמצעים אלו איפשרו.

ב-3.99 הכריז האפיפיור יוחנן פאולוס השני על יחסי מין מוחץ לנישואין ועל פיקוח על הילודה כ"ישע במהותו". בעירי (צירלסטון, ווסט וירגיניה) שתי נזירות אמיצות, פטריציה הוסי וברברה פרארו, נאבקו בטאבוים המיניים של הקתוליות עד שהורחקו מן המסדר שלהן. הן דווחו על מאבקן בספר "ללא חזרה" מ-99-בו הן כותבות "הכנסייה באמת מתעבת את המחשבה שאנשים יקיימו יחסי מין להנאתם גרידא... יש משהו מן התאוונות ומאי-היושר בתיעובה של הכנסייה את גוף האדם."

כפי שהציבור האמריקני נוכח לדעת בשנים האחרונות, לפעמים הכמרים הזועקים הכי מרה והיוצאים חוצץ נגד"הלכלוך המיני והפורנוגרפיה הם בעצמם נגועים ב"חטאים" צפונים אלו. האוונגליסטים (המטיפים לחזרה בתשובה נוצרית) הטלביזיוניים, גימי סוואגרט וגיים באקר, נפלו שדודים בשערוריות מין.

סקילה על העדר רעלה

ניסיונותיהם הבלתי - נלאים של הכמורה האמריקאית לצנזר נושאים מיניים מאמצעי התקשורת הציבוריים מביאים אותם לידי סתירה משונה. כמרים לא אומרים מלה על סרט המציג 50 מקרי רצח מן האכזריים ביותר; אבל מראה חטוף של פטמתה של אישה מעלה את חמתם. הקונגרס בוואשינגטון ובתי

המערכות פיתחו עוינות כה עמוקה למיניות האנושית. ברם, השאלה היותר חשובה היא, האם יש שמץ של הצדקה לעוינות זו? הישן סיבות מוסריות או רציונליות עליהן ניתן לבסס את ההוקאה הדתית של אינסטינקטים מיניים נורמליים?

אולי התשובה המפורטת והמעמיקה ביותר לשאלה זו ניתנה על ידי ההומניסט, ברטרנד ראסל שטען שהגישה "החולנית והבלתי-טבעית לשאלות מיניות היא הפן הנפסד ביותר של הדת הנוצרית." הרבה מטענותיו של ראסל נכונות, ואפילו ביתר שאת, לגבי דתות המערביות האחרות. הוא טען שההתנכרות למיניות של הדתות היא לא רק משוללת כל בסיס אלא מקור לנזק גדול. בניגוד לגישות האנטי-מיניות של המנהיגים טען ראסל שההנאה המינית הוא מעלה בסיסית ושההסתייגויות הדתיות נובעות לא מן השכל הישר והלוגיקה אלא מדוגמות דתיות מושרשות. אבל טענתו העיקרית היא שהעוינות הדתית למיניות האנושית הוותה גורם מרכזי לאומללות אנושית, ובעיקר אצל נשים.

כמה אירוני, אם כן, שמאות ואלפי שנות עוינות דתית לא הצליחו להניא את האנושות מעיסוק משולח במין. דו"ח של ארגון הבריאות מהעולמי -2.99 העריך שכל יום עוסקים מעל מיליון זוגות בעשיית אהבה. ואנשים גם נהנים ממין לצרכי בידור. היום, רוב אוכלוסיית המערב מתייחסת ליחסי מין כאל דבר בריא, חיובי ונהדר, ופחות ופחות אנשים מושפעים מן ההזהרות הצדקניות נגד המיניות. כומר אפיסקופאלי (שם הכת האנגליקנית בארה"ב) ריימונד לורנס, כתב לא מכבר: הכנסיות נמצאות בסכנה ממשית שייחפכו לערי מקלט לאנשים הסובלים מדיכוי מיני, או יותר גרוע, לקהילות של צבועים."

(מתוך **Free Inquiry**, גליון 17, 1997)

החלונות בבתים להיות צבועים בשחור פן תראה אישה דרכן. הם גם סוקלים נשים למוות אם הן נמצאות בחברת גבר שאינו בן משפחה שלהן. (הערת המתרגם: למרות התייחסותו לדתות המערב המונותאיסטיות, וטיפולו המפורט בדוגמאות מן הנצרות והאיסלם, אין הכותב מתייחס לגישת היהדות למיניות בכלל ולמיניות האישה בפרט, חוץ מאזכור החטוף של המקור התנ"כי העתיק לטאבוים השונים. ייתכן שכאיש דרום ארה"ב אין הוא מתמצא במציאות היהודית בשטח זה. יותר סביר הוא שבימינו אנו אין זה "פוליטיקלי קורקט" בארה"ב לבקר יהודים ואת היהדות בעיקר בכתב

למערב הסטוריה ארוכה של שנאה ועוינות לאוהבים, ללא כל סיבה רציונלית

עת ובתנועות ליברליות, שחלק הארי של חבריהם הינם יהודים.

רצוי, אם כן לציין שהיהדות הרבנית ההסטורית היתה הרבה יותר פתוחה להבנת הייצורים המיניים של האדם (אולי בהשפעת המגע עם הדתות האסיאתיות עקב גלות בבל!) הבעיה העיקרית עם גישת היהדות הרבנית, בהשוואה לתיאורים לעיל של המציאות הנוצרית ועוד יותר המוסלימית המדכאת, היא ביחס המשפיל והמפלה כלפי נשים. זה מתחיל בזה שהדת היהודית מתייחסת כמעט אך ורק לגברים ומקנה לנשים מעמד נחות עד ילדותי, דרך ההדגשות על טומאתן של נשים בנידתן, וההתייחסות אליהן כאיום דמוני מיני מתמיד על הגברים החלשים, עד להפליה הקיצונית של בתי דין רבנים נגד נשים בענייני גרושין, חלוקת נכסי המשפחה וירושיה).

אנו בודאי נזדקק לצבא של פסיכיאטרים והיסטוריונים כדי להסביר את הסיבות שהדתות

המחוקקים של המדינות, דנים לעתים תכופות בהצעות חוק לשלוח לבית הסוהר את המפיצים של סצינות "מין נטו". פעם פניתי מעל דפי העיתון שאני עורך, בבקשה לקוראים שיתארו לי מה עשוי להיות אקט מיני אולטימטיבי כזה? זוג ששט ברפסודת גומי מעבר למצוקים אל תוך תהומות מפלי הניאגרה?

ברם יש להודות שהאובססיות המיניות של הנצרות בימינו אנו הן כאין וכאפס לעומת הנעשה בעולם המוסלמי, שם ממשיך להשתולל דיכוי הנשים ברמות תנ"כיות. אביא מספר דוגמאות:

בסומליה המוסלמית - 89% מן הבנות מחוייבות לעבור ניתוח של כריתת הדגדגן במטרה לדכא את ההנאה המינית שלהן למשך כל חייהן ושומר על "טהרתן למען בעליהן בלבד. אבל ניתוח זה לא כל פעם מצליח להשיג את מטרתו. ב-99 נתקלה משלחת של האו"ם בחמש נשים סומליות שנסקלו למוות בעון ניאוף. הן נידונו למיתה על ידי ראשי המסגד המקומי וגזר הדין בוצע לאחר תפילת מעריב. בני הכפר הצוהלים תיעדו את ההוצאה להורג בסקילה בוידיוטייפ. משקיפי האו"ם שניסו להתערב ולהציל את הנשים הוברחו על ידי איומים על חייהם. נציגת האו"ם ססילה קמאו אמרה במרירות: "פונדמנטליזם באמת הולך כאן."

באלג'יריה המוסלמית ירו קנאים בפניהן של נערות שהלכו ללא רעלה ושספו את גרונותיהם של פרופסורים שלימדו בנים ובנות באותן הכיתות. באירן המוסלמית מצליפים חברי "סיירות המוסר בנשים המתירות קצוות שעריהן להתגנב מחוץ לצ'אדור שלהן. כלי קודש איסלמיים טורחים להשחיר את פני הנשים בכתבי עת המגניעים מחוי"ל. ובאפגאניסטן המוסלמית החל אחד ממנהיגי המוג'הדין את ה"קרייה" שלו בזריקת חומצה אל פניהן של סטודנטיות, שהתהלכו בפרהסיה ללא רעלה. עכשיו שהטאליבן העוד יותר קיצוני, תפש את השלטון באפגאניסטן, יצאו בהכרזה שעל כל